Edgar Alemany és des Castell (Menorca), hi neix el 1989. Dos llibres adolescents publicats i descatalogats: *Calidoscopi* (El gall editor, 2007) i *Funàmbuls de llum* (Viena, 2009); una plaquette titulada *Hi ha el dau amb porta* (Gnurf, 2012). El proper octubre apareixerà traduït al francès als *Cahiers artaud nº 2* un poema seu titulat *Així cau* (Éditions les Cahiers, 2014). Fa de pallasso, de músic, de mag, d'actor.

RAU CANT

pe'n vinyoli

Cada vespre, raig, em vesses
la foscúria i m'apresses
vers el brusc bròfec brogit;
entre el símbol, clara porta,
i la posta, flama absorta,
sóc un tret contra la nit.

Destral lila del foscant
que les ombres vas fixant
dóna'm força, dóna'm risc.
Prou en cuixes de l'albada,
quan la mort ve amb sa besada,
l'excessiva dansa visc.

Però tu, migdial far,
no m'arrenquis tot l'atzar
filador del groc afrau.
Dura mar de perles fondes
quan la llum no hi és tu em rondes
perquè caigui en ton catau.

Deixaré llar i rellotge
per anar cap a qui em sotja
abraçada al circ astral.
Ajudeu-me insectes d'or,
vins antics –el joc no mor–
a ser enllà del bé i del mal.

Edgar Alemany

TRESC OLORS

Dessota la roba de sota
Blai Bonet

Vindràs amb la velocitat
dels carrers de pedra
i què en sabrem de.
Obriràs la roca com.
Els viatges que em manquen
et faran partera
car part t'era ma mà
quan per terra rabejava
ta cabellera amb murmuris
de verga enterca.
Te torc la part de dins
per si no ho entenies.
El silenci del costat
ha estat motiu de crida
a l'altre dedins,
al que va per fora. Com ho tens?
He creuat les cames
sufocant l'assassinat innecessari
que si deixo forat
em fugen els noms.
Ningú ha vist el ver verd i cal.
La vertical te la faig verdi avall
i el vertigen de les circ
cumstàncies
ja el discutirem demà mà a mà.
Mamar molt vol mal, val.
La mel vil val mil i el vel
que per mul he de dur
he deduït que no.
Canoa. Que no a tot mai.
Merci.
Mer símbol. Desimbolt
en la podridura mare, d'ara,
veus que el silenci és paret.
Qualsevol frec important et fa de bala
i qui vola sense son?
Les grues de la celístia
carreguen bísties al terrat
transparent que ens fa de nit.
Cada animal descansa amb porfídia
dins sa gàbia celest de barrots discontinus.

Edgar Alemany

Ningú pot suportar aital callament
i per això és tan agradable,
en plena fosca,
sentir una dutxa que s'encén,
una finestra que es tanca -
darrer ull de la llar.
Llavors no hi ha llit llord,
tot llest.
Es desfan el llum de lli
i el llim d'allà,
sense lluita.

MICO CÒMIC

Amb les mans a la butxaca
faig de mico quan no toca,
llons li cant a la llunarda
lo suau que és la garota.

Que canti,
que canti:
l'espina
més fina
de totes
les sotes
no pica
i és rica,
fa caure
no jaure
i vinga
que dringa
la llenga.
Merenga!

Jo't faré d'aljub i traca
de ressaca que no és poca
i no tanta, tant te carda
que no faci lo que em rota?

Que faci
que faci:
que só
cançó,
lladruc
caduc,

Edgar Alemany

sangra-
ït, tra-
ma, l'essa
que adreça a
ningú,
vudú,
dolor,
l'odor.

Si he per casa un talaiot,
la tramoia, la politja,
la iaiona que fa mitja,
mon llinatge és l'indiot.
No en té,
si n'é:
et puc
fer un truc
jo sol,
no dol,
en sec
te frec
l'amígda-
la al llit de
cautxú.
Vols xo-
rigué?
Rigué.

Si et verberen març i llac
és que arrib demà i a sac.